

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

اَللّٰهُمَّ كُنْ لَوْلِيَّكَ الْحُجَّةَ بِنِ الْحَسَنِ صَلَواتِكَ عَلَيْهِ وَ عَلَى آبائِهِ فِي هَذِهِ السَّاعَةِ وَ فِي كُلِّ سَاعَةٍ وَّ لِيَّتاً وَ حَافِظاً وَ قَائِداً
وَ ناصِراً وَ دَلِيلاً وَ عَيْناً حَتَّى تُسْكِنَهُ اَرْضَكَ طَوْعاً وَ تُمَتِّعَهُ فِيهَا طَوِيلاً
الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِي جَعَلَنَا مِنَ الْمُتَمَسِّكِيْنَ بِوَلايَةِ مَوْلانا وَ سَيِّدنا اميرالمؤمنين على عليه السّلام

عرض سلام و ادب و احترام دارم خدمت همه بزرگوارانی که چه الان فایل را گوش می دهند و چه بعدها وقت می گذارند و سعی می کنند که ان شاءالله بتوانیم در کنار هم قدمی هر چند کوچک در راه ولایت امیرالمؤمنین علیه السلام و اثبات ولایت حقه ایشان برداریم.

۱- مقدمه

هدف این کارگاه همانطوری که در پوسترها هم مطالعه کردید، بحث تخصصی درباره غرفه کودک و بخش بازی های آن است. ما در این فرصت وقت نمی کنیم اهداف برگزاری غرفه کودک و به بررسی اینکه چرا اصلاً در کنار جشن هایی که برای بزرگترها برگزار می شود، برای کودکان مکانی اختصاص داده می شود، نیروهایی آماده می شوند، هزینه هایی صرف می شود، امکاناتی فراهم می شود و یا اینکه به صورت جداگانه شادمانه هایی برای بچه ها برگزار می شود، می پردازیم.

درباره اینکه بعنوان یادبود چه چیزی می توانیم بدهیم، پذیرایی چه چیزی باشد، اهداف برگزاری جشن و ... ان شاءالله اگر بعداً فرصتی بود، در خدمتان هستیم. این جلسه صرفاً درباره بازی هایی قرار است صحبت کنیم که چه در شادمانه و چه غرفه کودک و چه مهمانی ها و چه هیأت هایی که در خانه ها گرفته می شود و کودکانی می آیند، آنجا بتوانیم اجرا کنیم و برنامه خوبی به آنها ارائه دهیم. امشب من سعی می کنم بازی هایی را خدمتان عرض کنم و شاید این بسیاری از این بازی ها را افراد بلد باشند. من سعی می کنم بازی هایی را که جدیدتر هستند، توضیح دهم و عکس هایی از آنها ارسال کنم و کتاب هایی را معرفی کنیم و در مجموع در رابطه با تقریباً ۲۰ بازی تحرکی و تعدادی هم بازی فکری، توضیحاتی خدمتان عرض می کنیم.

۲- عناصر بازی

قبل از اینکه وارد بحث اصلی بازی ها شویم، مقدمه ای نسبتاً تخصصی را درباره بازی ها خدمتان عرض می کنم که شنیدن آن خالی از لطف نیست. در بازی هایی که انجام می دهیم، عناصری است که برای شکل گیری و انجام آن بازی ها باید مد نظر داشته باشیم. یکی از آنها **معیارهای بازی** است که از کنترل درونی، واقعیت درونی و انگیزه های باطنی تشکیل می شود. فعالیتت را بازی می گویند که این خصوصیات بر آن حاکم باشد و در مقابل کنترل خارجی، واقعیت برونی و انگیزه عارضی قرار گیرد. **فرآیند بازی** دومین عنصری است که شامل عملیاتی چون تکرار، پاسخ و انتقال، به همراه حالت هایی به شکل حسی، حرکتی و عاطفی، گفتاری یا شناختی است. سومین عنصر اهداف بازی است. **اهداف بازی** را افراد، اشیاء، اعمال و محل بازی به وجود می آورند. افراد ممکن است شخص بازیکن، سایر کودکان و یا بزرگسالان باشند.

درباره تئوری های کلاسیک به صورت کلی خدمتان عرض می کنم و رد می شوم. کسانی که مایل هستند، می توانند با جستجوی بیشتر در این خصوص اطلاعات تکمیلی کسب کنند. تئوری های کلاسیک عبارتند از: تئوری انرژی مزاد، تئوری تنش زدایی، تئوری پیش تمرینی، تئوری تجدید تکامل. تئوری های دینامیک داریم و تئوری پیازه و تئوری فروید است که هر کدام توضیحات مفصلی دارند.

۳- ویژگی های بازی

اما در ادامه ویژگی های بازی و اسباب بازی مناسب را خدمتان عرض می کنم. ویژگی های بازی و اسباب بازی مناسب، چهار عنوان است که عبارتند از اینکه:

۱. حتماً با سن کودک متناسب باشد. یعنی اسباب بازی به کودک ندهیم که نتواند از پس آن بر بیاید یا اینکه خیلی برای او پیش پا افتاده باشد.
۲. اسباب بازی خلاقیت کودک را تأمین کند و یکنواخت نباشد.
۳. دارای قالب و محتوای متنوع باشد.
۴. ساده و در عین حال ایمن باشد.

۴- دسته بندی بازی ها:

در ادامه دسته بندی بازی ها را خدمتتان عرض می کنم:

دسته اول: بازی های جسمی است. هدف از انجام این بازی ها، ارتقای مهارت های بدنی و حواس بدن است. مثل حس بویایی، حس شنوایی، حس لامسه و حفظ کردن تعادل.

دسته دوم: بازی های شناختی است. هدف از اینگونه بازی ها، بالا بردن مهارت های ذهنی است.

بازی هایی مانند دومینو، مانند تعریف کردن داستان، حفظ اشعار موزون، آیات قرآن، کشف روابط بین بازی ها، انواع پازل ها و جورچین ها، مازها و بنوها.

دسته سوم: بازی های اجتماعی هستند. هدف از انجام این بازی ها، بالا بردن مهارت های اجتماعی است. بازی هایی مثل نمایش بازی کردن در یک گروه یا در خانواده. بازی های خرید و فروش کردن و لباس پوشیدن هایی که در قالب آدمک انجام می شود.

دسته چهارم: بازی های خلاق است. هدف از انجام این بازی ها، بالا بردن خلاقیت در افراد است. بازی هایی مثل کلاژها، کاردستی ها، برش هایی که برای آویزها انجام می شود، ساختن بادکنک ها، اشیاء با گل رس و خمیر بازی و اوریگامی ها.

دسته پنجم: بازی هایی است که با عنوان بازی های عاطفی از آنها یاد می شود. می شود گفت مهارت هایی مثل کشاورزی های کوچولو یا در حد نگهداری از حیوانات از این نوع است.

و **دسته ششم:** دسته آخر است که شامل بازی های کامپیوتری و مجازی است که شامل ۵ گروه اصلی می شوند:

- بازی های استراتژیک مثل انواع جورچین ها ، پازل ها
- بازی های مبارزه ای تک نفره
- بازی های ایفای نقش
- بازی های شبیه ساز
- بازی های ماجراجویی

۵- شرح بازی ها:

پیش از رفتن به بحث اصلی، در تکمیل عرایض نکته ای خدمتتان عرض می کنم که ما و تقریباً اغلب آموزگاران و معلمین مقاطع ابتدایی به این نتیجه رسیده ایم که هر آموزشی که توأم با بازی باشد، یادگیری بچه ها را بالا می برد. چرا؟! چون بازی، نیاز بچه است. نیاز بچه های دوران دبستان، بازی کردن است. لذا ما می خواهیم سه دسته از دسته بندی بازی ها را به صورت جزئی تر خدمتتان عرض کنیم.

۱. بازی های تحرکی

۲. فکری

و ۳. مجازی

ما این بازی ها را در شادمانه ها و جشن ها اجرا می کنیم، اما هرکدام به نسبت مساوی نیستند. سعی مان این است که حتما حداقل ۸۰ درصد بازی هایی که برای بچه ها طراحی می کنیم، بازی تحرکی باشد، ۱۵ درصد بازی های فکری و حداکثر ۵ درصد بازی های مجازی که اگر این نوع سوم هم نبود، اشکالی ندارد. در اینجا نکته ای درباره بازی های مجازی خدمتتان عرض کنیم.

متاسفانه و یا شاید خوشبختانه انواع بازی های مجازی چه در موبایل ها و چه در کامپیوترها خیلی راحت به دست می آیند و خیلی در دسترس همگان هستند. تهیه آنها هزینه خیلی کمی صرف می کند و در عین حال کیفیت خیلی بالایی دارند. این ها دلایلی هستند که

خانواده ها بیشتر سمت این بازی ها می روند. با توجه به اینکه متاسفانه زندگی ها به سمت آپارتمان نشینی رفته، اسباب بازی کوچولویی مثل گوشی، تبت یا کامپیوتر در اختیار بچه می گذارند و بچه نیز خیلی بی سر و صدا گوشه ای نشست و بازی می کند. اما متاسفانه متوجه ضررهایی که این بازی ها به او می زند، نیستیم. در صورتی که **بازی های تحرکی** مخصوص این سن است که جنب و جوش زیادی را می طلبد و بیشتر سلامت روانی و آرامش بچه را بازی های تحرکی تأمین میکند. بنابراین ما در جشن ها سعی میکنیم که تقریباً ۸۰٪ بازی ها تحرکی، ۱۵٪ بازی های فکری و ۵٪ بازی های مجازی باشد.

در خصوص بازی های **مجازی** نمی گوییم که حتماً به هر کسی یک تبلت بدهید. ولی جایی اگر امکانش بود، می توانید صفحه تاپی قرار دهید و بچه ها بازی های مناسبی مثل رساندن از یک مبدأ به مقصد و بازی هایی که حالت مارگونه داشته باشد، انجام دهید. البته این بازی ها را خیلی توصیه نمی کنیم ولی اگر خیلی اصرار داشتید، نهایت در حد یک آیتم مثلاً ۱۰ الی ۱۵ دقیقه اشکالی ندارد.

الف) بازی های تحرکی

اما برویم سراغ بازی های تحرکی که تک تک خدمتتان عرض می کنم. برنامه ای که برای جشن ها چیده می شود، اگر اینطور انجام شود، خیلی بهتر است. مثلاً اگر شما یک برنامه ۳ ساعته دارید. حتماً یک ساعت الی یک ساعت و ده دقیقه اول برنامه تان مخصوص بازی کردن باشد. وقتی کاملاً انرژی بچه ها تخلیه شد، بعد می روید سراغ قصه ای که می خواهید تعریف کنید یا نمایش و داستان و سرود. آن موقع بچه ها از شما می خردند. ولی اگر بچه ها وارد مجلس شوند، شما بگویید بنشینید تا من یک داستان برایتان بگویم، بعد نقاشی بکشید، رنگ کنید، بعد بازی کنید، این کار هم کمی وقت شما را تلف می کند، هم محتوایتان از بین می رود و بچه ها یاد نمی گیرند. پس حتماً لازم است که غرفه بازی اول جشن تان باشد. بازی هایی که خدمت تان عرض می کنم، بازی هایی است که بیشتر به درد شادمانی کودکان می خورد. شادمانی یعنی چه؟ یعنی جشنی که مخصوص کودکان برگزار می شود. پنجاه تا، چهل تا، حتی صد تا بچه بدون پدر و مادرهایشان دعوت می شوند. پدر و مادرها می آیند بچه ها را می گذارند و مثلاً دو ساعت یا سه ساعت دیگر به دنبالشان می آیند. کمی تخصصی تر وارد می شویم. شما هر ده نفری که وارد جشن می شوند را باید با یک سرگروه همراه کنید و در این یک ساعت، یک ساعت و ده دقیقه با این سرگروه توی جشن می گردند و هر چند دقیقه یک بازی را انجام می دهند.

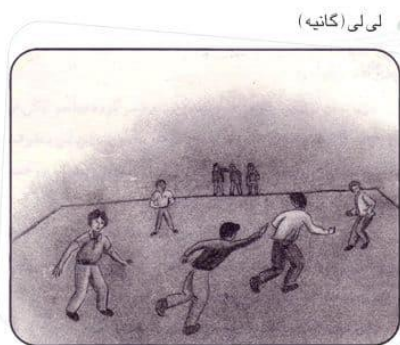
بازی اول که خدمتتان عرض می کنم، بازی **طناب کشی** است که بسیار معروف و واضح است. دو تیم می شوند. هر تیمی که همه افرادش از وسط زمین گذشتند، آن تیم بازنده می شود. سعی کنید طناب ایمن باشد و دست بچه ها زخمی نشود. فضایی که برایش در نظر می گیرید، طوری نباشد که یک تیم به دیوار برخورد کند یا ستون، وسط آن باشد. نکات ایمنی را باید در نظر بگیریم. **بازی دوم**، حرکت با گونی است. من تصاویر این بازی را هم برایتان می گذارم. شما می توانید از نانوائی گونی های آرد تهیه کرده و بشویید تا تمیز شود. گونی ها باید تقریباً سالم باشد. ۳ گونی تهیه می کنید و به سه نفر اول هر گروه می دهید. بچه ها با صدای سوت شما موظف هستند مسیری را طی کنند و برگردند. وقتی برگشتند، سریع نفر بعدی گونی را می پوشد و دوباره برمی گردد. این بازی حالت امدادی هم دارد. فقط گونی ها باید هم تمیز و هم محکم باشد و پاره نشود. **بازی سوم** که خدمتتان عرض می کنم، والیبال نشسته است که لازمه آن فقط یک تور و یک توپ است. بهتر است این بازی را برای بچه های سوم، چهارم و پنجم دبستان انجام دهید که حداقل اصول اولیه از والیبال، مثل پنجه زدن، اسپک و سرویس و ... را بلد باشند و به آنها خوش بگذرد.



بازی چهارم، پنالتی زدن است. این بازی را به عنوان یکی از غرفه های بازی در جشن تان می توانید در نظر بگیرید تا بچه ها ۵ - ۶ دقیقه ای خستگی شان با پنالتی زدن در برود. این بازی به ۳ مدل قابل اجرا است. مدل اول؛ کسی که می خواهد پنالتی بزند، چشم هایش را ببندیم و چشم بسته پنالتی بزند. مدل دوم؛ برعکس بایستد و با پشت پا پنالتی بزند. مدل سوم؛ دروازه بان چشم بسته باشد که کمی سخت تر است. **بازی پنجم** که خدمتتان عرض می کنم، فوتبال دستی انسانی است. به این صورت که بچه ها در یک محیط مستطیلی با مدل فوتبال دستی می ایستند و به دستشان میله هایی می دهیم. اگر میله نداشتیم، از چوب استفاده می کنیم. اگر بتوانیم این چوب ها را ثابت کنیم، بازی خیلی قشنگتر و منظم تر می شود. البته ما گاهی هم بدون اینکه چوب ها را ثابت کنیم، این بازی را انجام دادیم که اگر خود بچه ها کمی مراعات کنند، بازی قابل انجام است. این بازی برای بچه ها جذاب و هیجان انگیز است. من تصاویر این بازی را هم برایتان ارسال می کنم. **بازی ششم،** فوتبال روی میز پینگ پنگ است! به این صورت که دو تیم ۵ - ۶ نفره داریم. تور میز را باید باز کنیم. یک توپ تخم مرغی و دو دروازه، بالا و پایین میز درست می کنیم. یک تیم این طرف و یک تیم آن طرف. همه دست هایشان را پشت سر می گیرند و بدون اینکه کسی دست هایش روی میز باشد، با فوت کردن، سعی می کنند توپ را وارد دروازه تیم مقابل کنند. این بازی را می توانید حدود ده دقیقه در حد دو یا سه گل انجام دهید. **بازی هفتم** که خدمتتان عرض می کنم، توپ وسط نام دارد. البته شاید بعضی جاها اسم دیگری داشته باشد. این بازی به این صورت است که یک توپ را وسط زمین می گذاریم و یک نفر سمت بالای زمین و یک نفر سمت پایین زمین می رود و با صدای سوت، هر دو نفر می آیند نزدیک توپ و هر که توانست توپ را زودتر بردارد و برگردد، برنده است. آن نفر دیگر چه می شود؟ آن نفر دیگر باید سعی کند این آقای را که توپ را برداشته، بزند و بسوزاند و اگر نتواند او را بزند، یک امتیاز به تیم آن کسی که توپ را برداشته و برگشته در زمین خودشان، اضافه می شود.

بازی هشتم که خدمتتان عرض می کنم، گانیه است که بازی معروفی است. به طور خلاصه به این شکل است که بچه ها دو تیم می شوند. یک تیم داخل زمین قرار می گیرد. برای مثال اسم این تیم را تیم بره ها می گذاریم. نام تیم دیگر را نیز تیم گرگ ها می گذاریم که بیرون زمین هستند. گرگ ها باید به شکل لی لی یک نفر، یک نفر و به نوبت وارد زمین شوند و سعی کنند هر چند نفر از بره ها را که می توانند، بزنند و برگردند بیرون. نکته اول اینکه بره ها به هیچ وجه نباید دست به گرگ بزنند. نکته دوم اینکه گرگ ها نمی توانند پیشان را عوض کنند و نکته سوم این که حق استراحت کردن هم ندارند. اگر هم نتوانستند همه را بزنند که تیم بره ها می سوزند و از بازی بیرون می روند. اگر هم نتوانستند، خودشان می سوزند و بیرون می آیند.

بازی نهم که خدمتتان عرض می کنم، بازی گوجه است. البته شاید اسامی مختلف دیگری هم داشته باشد. این بازی برای بچه های سوم دبستان به بالا که اصول اولیه والیبال را بلد هستند، بهتر است. بچه ها به شکل حلقه ای گرد می ایستند. حداقل پنج، شش نفر باید باشند. بعد شروع می کنند با پنجه پاسکاری کردن به همدیگر. خلاصه با سرویس، اسپک و ساعد سعی می کنند توپ را به یکدیگر پاس دهند. البته بعضی ها ممکن است کاری کنند که دوستشان نتواند توپ را بگیرد. این خطا است و باید داور مدیریت کند که بازی ناجوانمردانه نشود. اما اگر یک نفر نتوانست توپ را به هر دلیلی بگیرد و به توپ نرسید، باید برود وسط زمین بنشیند و بقیه شروع می کنند بازی کردن و همین بازی را ادامه می دهند تا جایی که اگر یک نفر فرصت مناسبی دید، توپ را می کوبد به آن نفری که وسط زمین هست. اگر آن نفری که وسط بود، جاخالی داد، آن وقت کسی که به قصد او توپ را کوبیده هم می آید و وسط می نشیند. همچنین اگر آن کسی که وسط بود، نتوانست توپ را در دستش بگیرد، می گویند گل گرفته و می آید جای آن نفری که توپ را به سمت او کوبیده می ایستد. این بازی تا جایی ادامه پیدا می کند که همه اعضای بازی بنشینند وسط و تنها دو نفر برای ادامه بازی بمانند. بین این دو نفر هم باز آن نفری که بتواند همه حریف ها را بزند، برنده است.



بازی دهم که خدمتتان عرض می کنم، بازی با بادکنک است که به دو شکل قابل انجام است:

شکل اول که به والیبال بادکنکی مشهور است و معمولا به ۳ مدل انجام می شود:

مدل اول چون سبکتر و راحت تر است، بیشتر برای بچه های تا دوم دبستان جذاب تر است. بدین صورت که بچه ها دور بنشینند و فقط به هم پاس دهند. یعنی یک تیم این طرف زمین و یک تیم آن طرف زمین باشد. اگر تور داشته باشیم و آویزان کنیم، بهتر است. مقید نباشید که حتما سه تا پاس بدهند یا بادکنک را حمل نکنند ولی اگر بادکنک زمین خورد، باید امتیاز برای آن تیم منظور شود. این یک مدل والیبال بازی کردن است که ما اسمش را می گذاریم والیبال بادکنکی.

مدل دوم مثل مدل اول است، با این تفاوت که می توانید بچه ها را مقید کنید فقط با سر ضربه بزنند.

و مدل سوم این که فقط با پا ضربه بزنند و توپ را به سمت تیم مقابل رد کنند.

شکل دوم هم مسابقه ترکاندن بادکنک است. به این صورت که هر فرد یا تیمی که زودتر بادکنک یا بادکنک هایش را باد کرد و ترکاند، برنده می شود. مسابقه ترکاندن بادکنک با پا هم می توانند انجام دهند. مثلا بادکنک را با نخ به پای یک نفر ببندند و نفر دیگر سعی کند بادکنک را با پایش بترکاند. در این شکل بازی بهتر است که بادکنک هایی تهیه شود که نه خیلی راحت بترکد و نه خیلی سخت.

بازی یازدهم که خدمتتان عرض می کنم، اسمش را بازی رویایی گذاشته ایم. شاید برای بچه های پیش دبستانی، اول و دوم هم جذاب باشد. بچه ها دو به دو می شوند. هر دو نفر دست هم را می گیرند. یک نفر باید با پایش بزند روی پنجه پای نفر مقابل و آن یکی هم باید سعی کند که جاخالی بدهد و ضربه نبیند. باید یک خرده توصیه های ایمنی این بازی را به بچه ها گوشزد کرد که خیلی محکم نزنند. ضمنا مکانی که برایشان در نظر می گیریم، مکان آسیبی زایی نباشد. هرکسی که پایش ضربه خورد، نوبت دیگری می شود که پای طرف مقابل را بزند. این بیشتر جنبه تفریحی دارد و خیلی برد و باخت در آن دخلی ندارد. البته اگر خواستید، می توانید به بچه ها بگویید که هرکس پنج بار پایش ضربه خورده، در مرحله بعد به گروه بازنده ها می رود و با کسی که او هم پنج بار پایش ضربه خورده، رو به رو می شود. برنده با برنده و بازنده با بازنده.

بازی دوازدهم حالت آیتمی است. این بازی می تواند امدادی باشد. به این صورت که یک سری طناب هایی را از دو طرف محوطه رد می کنیم. می توانیم با اسپیس، فضایی را در نظر بگیریم و طناب ها را اریب رد کنیم و بچه ها موظف اند که در مدت زمان خاصی این مسیر را بروند و برگردند. البته می توانیم این بازی را در کنار چند بازی دیگر، به عنوان یک آیتم از یک بازی امدادی در نظر بگیریم. عکس این بازی را نیز برایتان می گذارم.



بازی سیزدهم بازی توپ کانگورویی است. به این صورت که یک توپ را بین زانوهای خودش قرار می دهد و مسیری را طی می کند و برمی گردد. در طول این مسیر باید سعی کند که توپ از بین زانوهایش نیفتد. شما مسیری را مشخص می کنید که به صورت جفت پریدن، رو به جلو برود و مسیر را طی کند یا به پهلو برود یا با پرش های کوتاه، یا پرش های بلند. تمام این مدت سعی می کند که توپ را بین زانوهایش نگه دارد و سریع برگردد و توپ را به نفر بعدی بدهد و نفر بعدی بتواند این کار را انجام دهد و باز او سعی کند که توپ از بین پاهایش نیفتد. هر تیمی که زودتر این کار را انجام داد، برنده می شود. حالا اگر کسی وسط بازی توپ از بین پاهایش افتاد، باید برگردد اول مسیر و دوباره شروع کند.

بازی چهاردهم مدل رد کن برود است. البته شاید آن رد کن برودی که در ذهن شما عزیزان باشد، نباشد. این بازی بیشتر برای بچه های پیش دبستانی، اول و دوم جذاب تر است. به این صورت که خیلی ساده بچه ها دور هم می نشینند. به بچه ها می گوئیم که این دور می خواهیم اسم میوه بگوئیم. به این صورت که هر نفر اسم یک میوه را می گوید و می دهد نفر بعدی. کم کم که اسم میوه ها تمام می شود، بچه ها باید سعی کنند که اسم تکراری نگویند. بچه ها باید سعی کنند که یک اسم میوه جدید را بگویند. اگر کسی نگفت یا تکراری گفت، آن مرحله از بازی را می سوزد. یک نکته کلی خدمتتان بگوئیم. سعی کنید در بازی ها کسی از بازی بیرون نرود. حتما می گوئید اگر کسی سوخت، چه کار کنیم؟ بهتر است بگوئید یک دور بیرون باشد. بالاخره در بعضی بازی ها باید برد و باخت مشخص باشد ولی **نمی خواهیم طوری باشد که به بچه ها بد بگذرد و یا ناراحت شوند و از جشن بیرون بروند. سعی کنیم بازی ها خیلی جدی نباشد و آخرش هر دو تیم را برنده اعلام کنید و برای هر دو دست بزنید تا ناراحتی برای بچه ها پیش نیاید.**

بازی پانزدهم که می خواهیم خدمتتان عرض کنم، ورزشی است به اسم **گل بال** که در تلویزیون هم شاید دیده باشید و بسیار هم جذاب است. من تصویرش را هم خدمتتان می گذارم. بازی گل بال به این صورت است که زمینی را در نظر می گیرید. تیم سه نفره یا چهار نفره به سمت بالای زمین و سه، چهار نفر دیگر هم در پایین زمین. اگر بتوانید توپ بزرگی که در آن یک زنگوله هم تعبیه شده باشد، تهیه کنید که بازی همان صورت استانداردش انجام شود، بهتر است. به این صورت که برای هر دو تیم چشمبند در نظر می گیریم و دراز می کشند. محیط باید ساکت باشد. یک تیم توپ را به طرف تیم مقابل قل می دهد. تیم مقابل باید سعی کند با شنیدن صدای زنگوله توپ را بگیرد و نگذارد از کنارش رد شود و گل بخورد. اگر از کنارشان رد شد و هیچکدام توپ را نگرفتند و گل خوردند، یک امتیاز برای تیم مقابل محسوب می شود. اگر نتوانستید چنین تویی را پیدا کنید یا محیطمان پر از سر و صدا بود، می توانیم یک توپ معمولی و امروزی استفاده کنیم ولی برای هر گروه یک راهنما بگذاریم. به این صورت که وقتی توپ به سمت یک نفر می آید، بگوید مثلا آقای X یا آقای Y توپ به سمت شما می آید. توپ را بگیرید. یا توپ سمت پای شماست، یا سمت دست شماست. اگر نتوانستیم چنین تویی پیدا کنیم، به این شکل هم می شود انجام داد.

بازی شانزدهم که خدمتتان عرض می کنم، **بازی سواری با پتو یا گونی** می باشد. این بازی، هم می تواند به عنوان آیتم یکی از بازی های امدادی و هم به صورت یک بازی مجزا باشد. این بازی بیشتر برای رده سنی پیش دبستانی تا پایه دوم امتحان شده است. احتمالا برای بچه های پایه سوم تا ششم هم مناسب است. بازی به این صورت است که یک گونی آرد یا یک پتوی کوچک تهیه می کنیم که یک نفر روی آن می نشیند و نفر دیگر که هم گروهی او می باشد، باید ایشان را بکشد و ببرد تا مسیری را طی کند و به آنجا که برسد، بعد جایشان را عوض می کنند و برمی گردند. بچه ها دو به دو با صدای سوت داور حرکت می کنند. در این بازی سعی شود زور بچه ها به همدیگر برسد. یعنی یک نفر چاق و یک نفر لاغر با هم نیفتند. متناسب باشند که بتوانند همدیگر را ببرند و بیاورند. در نهایت هر گروهی که زودتر رسید، برنده می باشد. این بازی به صورت امدادی و یا یک بازی مجزا قابل اجرا است.



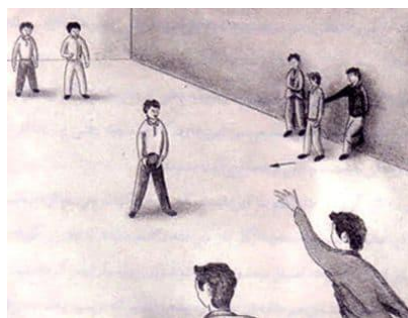
بازی هفدهم که خدمتتان عرض می کنم، تحت عنوان **حفظ تعادل** است که می تواند به عنوان یک آیتم مسابقه ای در جشن برگزار شود و یا به عنوان یک آیتم برای غرفه های بازی شادمانه هم انجام شود. این بازی را به چندین مدل می توان اجرا کرد. مدل اول به این صورت است که کف دست هر کدام از بچه ها، یک بشقاب بزرگ و یا یک بطری خالی بگذاریم. نباید با انگشت آن را بگیرد. می توان از

میله ای که حالت حلقه مانند است، استفاده کنیم. وسط آن یک توپ می گذاریم؛ یا یک توپ تخم مرغی با فاشق به دستشان می دهیم و یا مدل های مختلف دیگری که شما می دانید. بچه ها باید مسیر را طی کنند و برگردند و این وسیله ای که در دستشان است، نباید از دستشان بیفتد. مدل های دیگر نیز به صورت لی لی رفتن، عقب رفتن و برگشتن، چشم بسته رفتن و آمدن، بشین پاشو، حرکت روی یک خط صاف و ... می شود بروند و برگردند و به نفر بعدی بدهند یا به حالت امدادی بازی را انجام دهند.

بازی هجدهم بازی وسطی است که کاملاً با آن آشنایی دارید. دونفر چپ و راست زمین می ایستند و بقیه وسط زمین هستند. این دو نفر سعی می کنند با توپ، بقیه آنهایی که وسط زمین هستند را بزنند. اگر توانستند بزنند، فردی که توپ به او برخورد کرده، بیرون می رود. اگر توپ به هیچ کس نخورد، می رسد به نفر مقابل و اگر یکی از بچه هایی که وسط زمین هستند، توانستند توپ را بگیرند و اصطلاحاً گل گرفت، می تواند یکی از کسانی که بیرون زمین بوده و سوخته را به دلخواه به زمین وارد کند. یا اینکه می تواند گل را برای خودش نگه دارد تا بعداً در صورت خوردن توپ به او از آن استفاده کند و نسوزد. اما نکته ای وجود دارد. تا آخر بازی بالاخره بچه ها می سوزند و بیرون می روند. برای اینکه از جذابیت بازی کم نشود، بهتر هست هر نفری که از بازی بیرون می رود، محیط انجام بازی را مقداری کوچکتر کنیم که برای نفر آخر خیلی جای فرار نباشد و راحت بتوان او را زد. در نهایت هم اگر نفر آخر ۱۰ دور را طی کرد و نسوخت، کل تیمش بر زمین می آید و دوباره بازی تکرار می شود.

بازی نوزدهم که خدمتتان عرض می کنم، بازی هفت سنگ است که بازی معروفی است. دو تیم شش نفری تشکیل می شود. یک تیم به حالت قلعه می آیند و هفت عدد سنگ را جلوی خود می چینند و تیم دیگر روبروی آن در پنج یا شش قدمی، در یک فاصله مشخص شده می ایستند و سعی می کنند با توپ هفت عدد سنگ را بزنند. اگر هر شش نفر نتوانستند با توپ به سنگ ها بزنند، جای تیم ها عوض می شود و یک امتیاز برای آن تیمی که طرف سنگ ها در قلعه بوده در نظر گرفته می شود. اما اگر توپ را به سنگ ها زدند و سنگ ها ریخت، فرار می کنند و بقیه افرادی که در تیم مقابل هستند، باید سعی کنند با نقشه هایی که می کشند، اول توپ را مخفی کنند و هر کدام ادای این را در بیاورند که توپ در دست خودشان است و دنبال افراد بدونند و سعی کنند آنها را دانه دانه با توپ بزنند و بیرون بروند. آن تیمی هم که در حال فرار هستند، سعی کنند بیایند و دوباره سنگ ها را بچینند. اگر در این مدت نتوانستند هر ۷ سنگ را روی هم بچینند، بازی تمام می شود و یک امتیاز برای این گروه در نظر گرفته می شود.

بازی بیستم، بازی خیلی معروفی است که البته توصیه نمی شود انجام دهید و در ملاحظات آخر هم خدمتتان توضیح می دهیم. بازی زو یا مدل دیگرش بازی کبدی. این بازی مخاطراتی دارد که بخصوص وقتی سن بچه ها بالاتر می رود و بازی را جدی تر می گیرند، بیشتر می شود. ممکن است طی بازی لباس هایشان آسیب ببینند و پاره شود. همچنین ممکن است آسیب های فیزیکی به هم وارد کنند. لذا این بازی بهتر است انجام نشود.



«قبل از این که بیست و یکمین بازی را خدمتتان شرح دهیم، یک نکته را لازم است یادآوری کنم. بازی هایی که ارائه می شود، برای محدوده سنی پیش دبستانی تا کلاس ششم دبستان یعنی سن ۶ تا ۱۲ - ۱۳ سال است. باز هم اگر بازی ای مخصوص گروه سنی خاصی بود، روی همان بازی خدمتتان عرض می کنم.»

بازی بیست و یکم، بازی معروف و جا افتاده پانتومیم یا آدابازی است. این بازی برای محدوده سن های مختلف باید به مدل های مختلف اجرا شود. به این صورت که اگر مخاطبانمان بچه های پیش دبستانی، اول و دوم هستند، می توانیم بازی را با موضوع مشاغل مختلف

انجام دهیم. یک نفر شغلی را اجرا می کند و گروه او باید حدس بزنند که آن شغل چیست. علاوه بر شغل، برای این گروه سنی می شود از میوه یا حیوان نیز استفاده کرد. اگر بچه ها، سوم یا چهارم هستند، ۲ - ۳ کلمه ای انجام می دهیم و اگر بچه ها پنجم و ششم هستند، می توانیم بازی را سخت تر کنیم و ضرب المثل یا یک بیت شعر یا یک عبارت اجرا شود تا حدس بزنند.

بازی بیست و دوم، بازی بشین پاشو است. این بازی هم بسیار معروف و جا افتاده است و شاید به درد جشن نخورد ولی اگر دستتان در انجام بازی ها تنگ بود، می توانید با یک سری تفاوت هایی استفاده کنید. اگر مخاطبین شما بچه های سن پیش دبستانی، اول و دوم هستند، همان بشین پاشوی معمولی است. اگر می خواهید یک مقدار سخت تر کنید، بگذارید از رنگ ها استفاده کنند. یعنی مثلاً بگویید رنگ **قرمز**، یعنی بشین و رنگ **آبی**، یعنی پاشو. ۳ - ۴ دست به این ترتیب انجام دهید و بعد بگویید رنگ **زرد** هم یعنی بشین و رنگ **سبز** یعنی پاشو. اگر سن بچه ها بالاتر است و مفهوم زوج و فرد را فرا گرفته اند، می توانیم از اعداد استفاده کنیم. یعنی بگوییم عدد زوج یعنی بشین و عدد فرد یعنی پاشو. البته می توانیم این بازی را به صورت معکوس هم انجام دهیم. یعنی با گفتن بشین، بچه ها باید پا شوند و با گفتن پاشو باید بنشینند.

بازی بیست و سوم که خدمتتان عرض می کنم، بیشتر حالت مسابقه دارد تا بازی. دو طرف یک طناب یا نخ را به جایی می بندیم و به تعداد افراد گروه، به طناب، سیب آویزان می کنیم. هرکس توانست بدون دخالت دست، سیبش را زودتر تمام کند و بخورد، برنده است. همینطور که گفتم، این بازی بیشتر حالت مسابقه دارد.

بازی بیست و چهارم، بازی کشیدن کلمات است. اگر جشن عمومی است، برای آغاز جشن، حالت تفریحی دارد. به این صورت که بگوییم هرکس کلمه مشخصی مثل سلام را طولانی تر بگوید برنده است. این بازی، بیشتر آیتم مسابقه ای است.

بازی بیست و پنجم شاید مقداری جالب تر باشد. این بازی باید برای سن بچه های دوم - سوم دبستان به بالا باشد. بچه ها تقریباً همه سوره های کوچک قرآن مثل حمد، توحید، ناس، فلق، کوثر، والعصر و ... را حفظ هستند. یک نفر آن سوره را لبخوانی می کند و گروه دیگر باید حدس بزنند که ایشان چه سوره ای را لبخوانی می کند. ممکن است در بار اول نتواند پاسخ دهد ولی با دو بار یا سه بار لبخوانی اگر توانستند حدس بزنند، برنده می شوند. روش اجرای این بازی هم پانتومیم مانند است.

بازی بیست و ششم که مجدداً حالت مسابقه ای دارد. به این صورت است که بین لب و بینی بچه ها کاغذ لوله شده یا یک خودکار می گذاریم و می گوییم این خودکار را نگه دارند و جمله ای که ما می گوییم را تکرار کنند. این بازی حالت طنز هم دارد.

بازی بیست و هفتم که شاید یک بازی تنبیهی به نظر برسد، ولی در عوض برای بچه ها جذاب است و می توان به عنوان یکی از آیتم های بازی های امدادی آن را در نظر بگیریم و یا بازی مجزایی هم باشد، **کلاغ پر** یا **پامرغی** است. کلاغ پر به این صورت که بچه ها می نشینند و دست ها را پشت سرشان می گذارند و باید بپرند و با پرش، مسیری را طی کنند و مسیر را بروند و برگردند. بازی پامرغی هم به این صورت است که می نشینند و در همین حالت مثل مرغ راه می روند.

کم کم به سراغ بازی های فکری می رویم. ولی قبل از اینکه سراغ بازی های فکری برویم، یک جمع بندی در مورد بازی های تحرکی خدمتتان داشته باشم. «در بازی های تحرکی بیشتر به دنبال کارهای گروهی هستیم که تعاملات اجتماعی بچه ها بالا رود و زیاد شود و اینکه تحمل رقیب را داشته باشند. به عبارتی جنبه باخت پیدا کنند. همچنین مهارت های هماهنگی بین دست و پایشان بیشتر شود و قوای حسی پنج گانه شان بیشتر شود. خلاقیت شان بالا رود. البته یک سری مراعات هایی را هم باید داشته باشیم. مثل اینکه **خود بازی خطرناک نباشد**. همینطور **محیط بازی خطرناک نباشد**. لذا از بازی های خطرناک مثل شمشیربازی، حتی با استفاده از ابزار پلاستیکی استفاده نمی کنیم. همچنین همواره در بازی سعی نکنیم که یک نفر را که همه بازی ها را برنده می شود، بیش از حد تحسین کنیم یا به عبارتی قهرمان پروری کنیم. یعنی طوری بازی انجام شود که بالاخره همه بچه ها بتوانند بازی ها را برنده شوند. یعنی بازی را طوری در نظر بگیریم که کسی که جثه اش از همه کوچکتر است، همیشه بازنده باشد و یا آن کسی که قدش از همه بلندتر است، بازنده شود. بلکه طوری باشد که همه بتوانند در همه بازی ها حداقل یک بار یا دو بار برنده شوند.»

همانطور که پیشتر خدمتتان عرض کردم، **بهتر است بازی زو را انجام ندهیم**. همچنین یک بازی دیگر که زمان کودکی ما خیلی متداول بود و تأثیرات خوبی هم نداشت، این بود که به تعداد بچه هایی که مثلاً بودند، مثلاً ۵ نفر بچه، یک عدد صندلی کمتر، مثلاً ۴ عدد صندلی می چیدند و بچه ها دور این صندلی ها شروع می کردند دویدن و مثلاً با قطع شدن صدایی که پخش می شد، هرکس باید می نشست روی یک صندلی و آن کسی که نتوانسته بود روی صندلی ای بنشیند، بازنده بود و از بازی بیرون می رفت. این بازی شاید امروزه

شکل دیگر هم داشته باشد. مثلا حلقه هایی را پرت می کنند و بچه ها دور زمین می دوند و باید بعد از شنیدن صدای سوت هر کسی توی یک حلقه قرار گیرد. هر کس که درون حلقه ای قرار نگیرد، می رود بیرون. تقریبا همه اساتیدی که در کار تربیتی نقش و تخصصی دارند، نظرشان این است که **این بازی تأثیر مخرب و منفی روی بچه ها می گذارد**. یعنی باعث می شود که همواره بچه ها در ذهن شان جا بیافتند که خودم مهمترم و باید به هر قیمتی ولو اینکه بقیه ناراحت شوند، موفقیت خودم را در نظر بگیرم. ولو بقیه ببازند و از بازی بیرون روند. در آخر بازی آن کسی که به قول معروف خودش توانسته روی صندلی بنشیند، برنده بوده و **این یک نوع قهرمان پروری منفی است** و بهتر است که حتما انجام نشود.

ب) بازی های فکری

اگر در کل آن یک ساعت یا یک ساعت و ده دقیقه ای را که برای بازی بچه ها در نظر گرفتیم، بچه ها همه اش بخواهند بازی حرکتی انجام دهند، بعد از نیم ساعت یا حداکثر ۴۰ دقیقه خسته می شوند و شاید برای بقیه بازی ها انرژی نداشته باشند و در کل جشن هم خسته باشند. لذا بهتر است که یکی در میان یا دو تا در میان، بازی های حرکتی و فکری را بچینیم. مثلا یک یا دو بازی حرکتی و بعد یک بازی فکری انجام شود.

بازی فکری هم که خدمتتان عرض می کنم، مثل بقیه بازی های حرکتی که تا الان خدمتتان تقدیم شد، وسیله خاصی نیاز ندارد. ما سعی کردیم در این جلسه بازی هایی را تقدیم کنیم که با حداقل امکانات در همه شهرها قابل انجام باشد. ممکن است با بیشتر بازی های فکری هم آشنا باشید، ولی جهت یادآوری خدمتتان به برخی اشاره می کنیم.

بازی اول، اسم فامیل است. می توانید برگه هایی را تهیه کنید و به بچه ها بدهید. مربی ها باید کمی به این بازی جذابیت بدهند که برای بچه ها جنبه برد و باخت پیدا کند. یک نفر سرعت عملش از همه بیشتر است و دیگران اگر دو مرحله بازی کنند و ببینند او مدام اول می شود، کمی بازی را شل می گیرند. باید تا حدودی مراعات بقیه شود و بازی را طوری اداره کنیم که به قول معروف بچه ها زده نشوند و بازی را رها نکنند.

بازی دوم که خدمتتان عرض می کنم، **نقطه بازی** است. نقطه بازی نهایتا برای بچه های پیش دبستانی و دبستانی جذاب است. برگه های آن باید آماده باشد و بنشینند و انجام بدهند و البته باید پیش از بازی آموزشش داده شود.

بازی سوم **هوب** است. هوب برای بچه های سوم دبستان یا چهارم دبستان جذاب تر است. به این ترتیب که ضرایب خاصی را تعیین می کنید و آنها باید به ضرایب آن عدد که رسیدند، هوب بگویند. اعداد زوج راحتترین حالت است. بعد مثلا می گویند مضارب عدد سه، مضارب عدد پنج، مضارب عدد هفت که به تدریج سخت تر میشود.

بازی چهارم که خدمتتان عرض می کنم، **شهر یا کشور** است. شهر یا کشور نیازی به قلم و کاغذ هم ندارد. بچه ها می توانند به شکل گرد کنار هم بنشینند و هر کس اسم یک شهر را بگوید و نفر بعدی با حرف آخر آن شهر یا کشوری که ایشان نام برده، نام یک شهر یا کشور دیگر را ذکر کند. مثلا یک نفر می گوید ایران. بعد نفر دیگر می گوید نجف. بعد نفر بعدی می گوید فنلاند. مدل دیگر این بازی را می توانید با اسم دختر یا پسر انجام بدهید که کمی سختتر می شود. یا مثلا با اسم سوره های قرآنی این بازی را انجام دهید. این بازی برای بچه های چهارم به بالا هم قابل انجام است.

بازی پنجم که خدمتتان عرض می کنم، **تلفن بازی** است. به این ترتیب که جمله ای را در گوش نفر اول می گوئیم و اگر جمله سالم و صحیح و درست به نفر آخر رسید و او آن را اعلام کرد، برنده است. می توانیم بچه ها را دو گروه کنیم. هر گروهی که جمله اش را درست به نفر آخر انتقال داد، آن گروه برنده می شود.

بازی ششم که حالت مسابقه ای دارد، به صورت **بله خیر برعکس** است. شما سؤالات را می پرسید. این سؤالات می تواند متناسب با سن بچه ها طراحی شود. اگر این بازی برای پیش دبستانی ها است، سؤالاتش باید آسانتر باشد و اگر برای بچه های پنجم ششم است، باید سختتر باشد. آنها باید در جواب سؤالات بله و خیر برعکس بگویند.

بازی هفتم، بازی **کارت کلمات** است. به این صورت که بچه ها دو گروه می شوند و پشت سر هم می نشینند. یعنی به صورت دو ستون پشت سر هم می نشینند. بعد شما یک کارت کلمه ای را به نفر آخر می دهید. به نفر آخر گروه دیگر هم کلمه دیگری می دهید. نفر آخر باید آن کلمه را روی کمر نفر جلویی با انگشتش بنویسد. بعد، اگر آن فرد درست جواب داد، کارت را می گیرد و کلمه را روی کمر نفر جلویی می نویسد. اگر با این روال، کارت به نفر اول صف رسید، یعنی همه اعضای گروه توانستند درست حدس بزنند، می رویم سراغ

کارت بعدی و یک امتیاز برای آن گروه در نظر گرفته می شود. اگر هم نه، یعنی اگر وسط کار یکی از افراد هر چقدر سعی کرد، نتوانست کلمه این کارت را حدس بزند، کارت از بازی بیرون می رود و از اول با کارت کلمه بعدی کار شروع می شود. این بازی قابلیت رقابت خوبی دارد. فقط باید برای هر گروه یک داور در نظر گرفته شود تا بچه ها شیطنت نکنند و کلمات را به هم نرسانند.

بازی هشتم، بازی بیست سؤالی است. در جشن ها برای اینکه خستگی بچه ها گرفته شود، خوب است تا حداکثر پنج دقیقه بازی بیست سؤالی انجام شود. می توانید بچه ها را به دو گروه تقسیم کنید. برای هر گروه یک بازی را مد نظر می گیریم که باید حداکثر بیست سؤال حدس بزنند و اگر به جواب سؤال رسیدند، یک امتیاز برایشان در نظر گرفته می شود.

این موارد، بازی های فکری و حرکتی بود که خدمتتان تقدیم شد. اگر فرصتی بود، در جلسه بعد بازی هایی را که نیاز به وسیله خریدنی دارند هم خدمتتان عرض می کنیم. بازی هایی مثل دومینو، برج هیجان و بازی هایی که تنوع بالایی دارند ولی نیازمند هزینه هم هستند و لذا مستلزم این است که هم برای جشن های بعدی نگه داشته شود و هم بازی مناسبی باشد و هم برای بچه ها جذاب باشد.

التماس دعا